

gang med henblik på eventuelle lovændringer af f.eks. reglerne om tilsynet med amtskommuner og kommuner. På samme måde skal nedsættelse af en undersøgelseskommission ikke begrænse arbejdet i det såkaldte Jens Peter Christensen-udvalg, som indenrigs- og sundhedsministeren har nedsat. Skulle det vise sig, at undersøgelseskommissionens arbejde giver anledning til yderligere ændringer i lovgivningen eller i administrative regler, ændrer det ikke ved, at det allerede i den kommende folketingssamling kan være fornuftigt at gennemføre ændringer, bl.a. på baggrund af betænkning nr. 1395/2000 om statens tilsyn med kommunerne og arbejdet i det såkaldte Jens Peter Christensen-udvalg.

Som det fremgår af lov om undersøgelseskommissioner kap. 3, kan undersøgelseskommissionen få til opgave »at undersøge og redegøre for et faktisk begivenhedsforløb« (jf. § 4, stk. 2) og »at komme med forslag til sådanne ændringer af love, administrative bestemmelser eller administrativ praksis, som undersøgelsen kan begrunde« (jf. § 4, stk. 3). Det er flertallets opfattelse, at undersøgelseskommissionen skal have disse opgaver. Men da Jens Peter Christensen-udvalget netop har til opgave at se på behovet for ændringer af love, administrative regler og praksis, hvilket formentlig allerede i næste folketingssamling vil resultere i ændringer, vil behovet for den del af kommissionens arbejde være mindre. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der i forbindelse med undersøgelseskommissionens arbejde kan komme ting frem, som kan give anledning til et yderligere behov for ændringer i love og administrative regler og praksis. Derfor skal det selvfølgelig også være en opgave for undersøgelseskommissionen at komme med forslag til sådanne yderligere ændringer af love m.v., som undersøgelsen kan begrunde.

Derimod mener flertallet, at det vil være hensigtsmæssigt, at undersøgelseskommissionen undlader at komme med retlige vurderinger, selv om lov om undersøgelseskommissioner giver mulighed herfor (jf. § 4, stk. 4). Derved undgås, at sådanne retlige vurderinger eventuelt kolliderer med eventuel strafferetlig tiltale og eventuel domfældelse. Dermed sker der også en imødekommelse af noget af den kritik, som har været fremført imod, at en undersøgelseskommission nedsættes nu samtidig med, at der kører en strafferetlig sag.

Bortset fra den afgrænsning, som ligger i forhold til bagmandspolitiets efterforskning skal undersøgelseskommissionen ikke begrænses i at kunne undersøge forhold, handlinger, undladelser m.v., som har samfundsmæssig relevans, frem til det tidspunkt, hvor undersøgelseskommissionen bliver nedsat.

Som det allerede er fremgået, er det efter flertallets opfattelse vigtigt, at arbejdet med henblik på nedsættelse af en undersøgelseskommission påbegyndes snarest. Flertallet mener derfor ikke, at man kan vente med at nedsætte en undersøgelseskommission til et eller andet tidspunkt ude i fremtiden, hvor den strafferetlige efterforskning er afsluttet, og hvor der evt. er rejst tiltale, samt hvor der evt. også er sket domfældelse. Det kan tage 3-4 år eller mere. Men det ændrer ikke ved, at det også er afgørende, at arbejdet i undersøgelseskommissionen – herunder det tidsmæssige forløb – er tilrettelagt sådan, at undersøgelseskommissionens arbejde ikke kommer på tværs af bagmandspolitiets efterforskning. Derfor går flertallet ud fra, at justitsministeren ved udarbejdelse af kommissoriet og nedsættelse af undersøgelseskommissionen sikrer, at disse hensyn tages.

Med hensyn til det videre arbejde med nedsættelse af undersøgelseskommissionen og udarbejdelse af kommissoriet for kommissionen henvises til principperne i § 55 i forretningsorden for Folketinget. Flertallet skal anmode justitsministeren om at drøfte den nærmere udformning af kommissoriet med Udvalget for Forretningsordenen.

a) Et *mindretal* (V og KF) ønsker at understrege, at enhver sten i Farumsagen skal vendes. Diskussionen om det fremsatte beslutningsforslag har således intet at gøre med, om der skal ske den nødvendige afdækning af alle relevante spørgsmål i sagen.

Mindretallet har mange gange – i offentligheden såvel som under forhandlinger i Folketinget – fremhævet, at Farumsagen skal klarlægges og belyses fuldt ud. Det er helt afgørende for folkestyret, at der ikke efterlades »huller« i en sag af denne karakter.

Spørgsmålet er derfor alene, hvordan en sådan klarlægning bedst og mest effektivt kan ske, bl.a. således at de undersøgende myndigheder ikke ender med at spænde ben for hinanden – og resultatet derfor bliver, at enhver sten netop ikke